

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι 'είκοστόν μετρούντες χρόνον
ἔδρευμεν'στην γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Τούλιος, ἑβδόμη κι' εἰκοστή,
Εἰρήνη τέλος πάντων ἄγαστή.

Χίλια κι' ἑνῆακόσα δεκατρία,
δραῖσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Χίλια κι' ἑξήντα πέντε καὶ μὲ διακόσ' ἀκόμη,
μὲ λάφυρα πολέμων ἐγέμισαν οἱ δρόμοι.

**Ψάλλω γενέθλια τοῦ Στρατηλάτου,
τοῦ Κωνσταντίνου μας τοῦ Δωδεκάτου.**

Γενέθλια τοῦ Ρήγα μας... χίλιαις φοραῖς ἐβίβα
τοῦ Βασιληᾶ, ποῦ κάθεται σὲ μιὰ παληοκαλύβα,
ποῦ μέσα σὲ Στρατόπεδα γενέθλια γιορτάζει
κι' ἔνας Στρατὸς μὲ τῆς ψυχῆς τὰ μάτια τὸν κυττάζει.

Τὸν χαιρετοῦνε λατρευτὸ σαρανταπέντε χρόνοι
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι του μιὰ Νίκη ξεφυτρώνει.

Ἔχει καὶ Στόλους καὶ Στρατοὺς
τῆς κόρης του κουμπάρους,
κι' ἐποδοπάτησε μ' αὐτοὺς
θεοστυγεῖς βαρβάρους.

Ψυχῆς μεγάλης θησαυρὸς
τὰ βήματά μας φέρει
σ' ὄνειρευτὸ Παλάτι.

Καὶ παντοδύναμος Σταυρὸς
λαμποκοπᾷ στὸ χέρι
σκηπτούχου Στρατηλάτη.

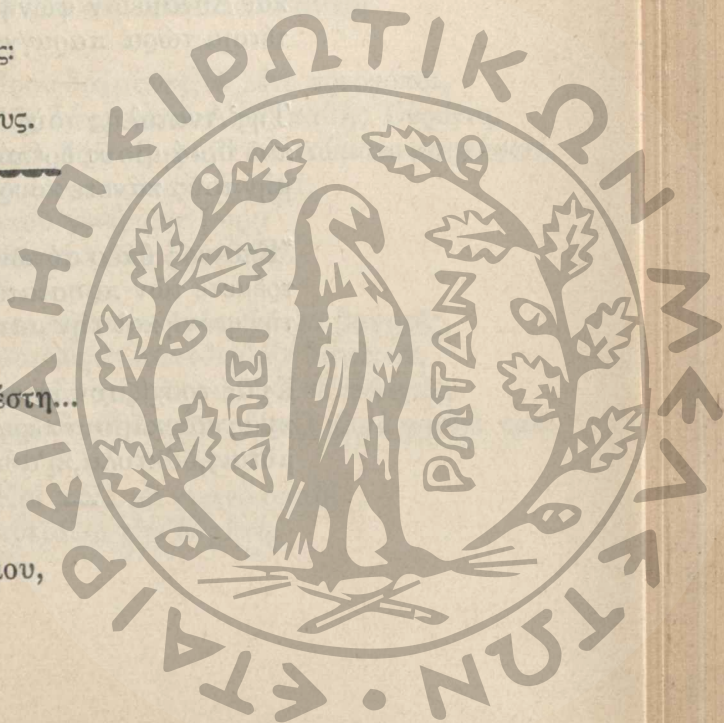
Γενέθλια τοῦ Βασιληᾶ, καὶ κόρη λευκοφόρα
φωνάζει μέσα σὲ χαραῖς καὶ σὲ θανάτων πόνους:
παρακαλεῖτε τὸν Θεὸ μικροὶ μεγάλοι τώρα
νὰ κόβῃ τῆς ἡμέραις μας νὰ τοῦ τῆς δίνῃ χρόνους.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α'.

Φ. — Ἡ προσφιλὴς Εἰρήνη μας καὶ πόσα δὲν ὑπέστη...
καὶ τώρα βασανίζεται,
καὶ τώρα ταλανίζεται
μέσα στὸ Βουκουρέστι.

Εἰρήνη, Περικλέτο μου, σαλεύει μὲς στὸν νοῦ μου,
ὕπὲρ αὐτῆς παραλαλῶ,

καὶ μοῦ χαλοῦνε τὸ μαλὸ
ἐκεῖν' οἱ προσφιλέστατοι κτηνάνθρωποι τοῦ Κρούμου.

Τὼρ ἀναπαύονται Στρατοὶ
τῆς Νίκης δοξασμένοι,
ἐκεχειρία ποθητὴ
καὶ παρατεινομένη.

Ἐκεχειρία, Περικλῆ, ποῦ πέρνει παρατάσεις,
Εἰρήνη μὲ παράτασιν καὶ μὲ πολέμου τάσεις.
Εἰρήνη, ποῦ τογώνει
δυνάμεις μὲς ἀκμαίας,
Εἰρήνη μὲ κανόνι
καὶ μὲ λευκὰς σημαίας.

Εἰρήνη μέσα' στὴ Βλαχιά...
γὰ κῦτταξέ την... μὲ τριχὰ
τὴν ἔχουνε δεμένη.

Εἰρήνη, Περικλῆ κοντέ,
ὅπου' μιλοῦν σὰν νικηταὶ
φονιάδες νικημένοι.

Στρίβουν τοῦ κόσμου τὰ μαλά...
σὲ τούτους σώνει καὶ καλὰ
γέρας τιμῆς ἀνήκει.

Κι' ἀδιάντροπα χορεύουνε
καὶ σοβαροὶ γυρεύουνε
καὶ τὴν Θεσσαλονίκη.

Ἀρκουδιάρης νικημένος
ἀρειμάνιος προβάλλει
Ἀρκουδιάρικο κεφάλι.

Κι' ἕνας τύπος πληρωμένος
θανμασμοῦ φωνὴν ἐντείνει
γὰ τῆς Βουλγαρίας τὰ κτήνη.

Μὰ κι' ὁ Μπάουτσερ θρηνεῖ,
καὶ Δυνάμεων φωνὴ
τέτοια τώρα παραγγέλλει.

Τῆς Ἀνατολῆς τοὺς Πρώσους,
ποῦ θριάμβους δρέπουν τόσους,
μὴν τοὺς κάνετε κουρέλι.

Ἐπαινος ὑπὲρ αὐτῶν,
τρέμετε τῶν προσστατῶν
τὴν φωνὴ καὶ τὴν ματιά.

Κι' ἄς τροχίζουν τὴν μαχαίρα,
κι' ἄς σὰς κόβουν πέρα πέρα
μύταις, δάκτυλα, κι' αὐτιά.

Ἰστοὺς Πρώσους τῆς Ἀνατολῆς,
τοὺς κατὰ πάντα προσφιλεῖς,
κύψετε τὸν αὐχένα.

Τὸν Βούλγαρο τονώσετε,
καὶ μὴν τὴν ταπεινώσετε
τέτοιων φονιάδων γέννα.

Μ' ὅσα κι' ἂν λέτε κατ' αὐτῆς
τῆς ράτσας τῆς ἀγαπητῆς
τῶν τύπων τῶν ὁραίων
καὶ τῶν Ἀρκουδιαρέων.

Κι' ἂν τῆς Ἀρκούδας τὸ μπουρὶ,
κι' ἂν τῆς Ἀρκούδας οἱ χοροὶ
γεννοῦν ἀνατριχίλα.

Βάλτε' στὴ θήκη τὰ σπαθιά,
κι' εἰμὲς τὴν ἔχουμε βαθεῖα
μὲς' στῆς καρδιάς τὰ φύλλα.

Δὲν θέλομε τὴν Βουλγαρίαν νὰ τὴν ἐξασθενήσῃ
κι' ἂν λέτε πῶς ἡ Νίκη
μόνον σὲ σὰς ἀνήκει,
μὰ θέλομε νὰ πέσετε καὶ νὰ τὴν προσκυνήσετε.

Σταθῆτε, μὴν προβαίνετε, κάτω τ' ἄξιφη, κάτω...
Ἰστοὺς Πρώσους τῆς Ἀνατολῆς
σκύβει κι' ὁ Μποῦξτον ὁ πολὺς,
γι' αὐτοὺς καὶ τὸ Βαλκανικὸ τῆς Λόντρας Κομπάρ.

Τὰ κλέη των περιήρημα,
μεγάλον τὸ νομά των,
κι' εἶναι γὰ' μᾶς ἐντρούφημα
κάθε κακούργημά των.

Τέτοια τσιλιπουρδίζουν τῆς Βουλγαρίας οἱ φίλοι
μ' αἱματωμένα χεῖλη.
Κι' ἐγὼ πρὸς τοὺς προστάτας ἀναφωνῶ μὲ τῶν
καὶ μὲ γυμνὸ σπαθί:
ἢ βαρβαρότης μόνον
βαρβάρους συμπαθεῖ.

Β.

II. — Οἱ κτηνάνθρωποι τοῦ Κρούμου
κι' οἱ προστάται των ἐπίσης
μοῦ σαλεύουνε τὸν νοῦ μου
μὲ τὰς τόσας ἀπαιτήσεις.

Εἶδες τὴ μυαλὰ μεγάλη!...
τώρα ποῦμαστε καββάλα
μᾶς γυρεύουν τὴν Καβάλλα.

Μπα! τρομάρα τοὺς ἀλήθεια... μπα! κακὸ ψυχρὸ
[τοὺς φίλους]
μὲ τῆς Βουλγαρίας τὸν Τσάρο.

Καὶ ξεφωνίζει τώρα:
ἀγτίο Λεονώρα.

Κι' ἂν δὲν δώσωμε κι' αὐτό, κι' ἂν δὲν δώσωμε κι' ἐκεῖνο,
πιθανὸν νὰ τρελλαθῇ
καὶ νὰ χειροτονηθῇ
Αὐτοκράτορας' στὴν Τήνο.

Οἱ κτηνάνθρωποι τοῦ Κρούμου
μοῦ σαλεύουνε τὸν νοῦ μου,
κι' ἂν τραβοῦνε τὰ μαλλιά των μὲ μὴν ἄκρ' ἀπελπισία,
πλὴν μ' αὐτοὺς σὲ βεβαιόνα πῶς δὲν πιάνεις χαρτοσιὰ.

Κι' ἐκεῖνοι, ποῦ τοὺς συμπαθοῦν
καὶ στῆς, σφαγαῖς τοὺς βοηθοῦν,
ισορροπία θέλουνε μ' αὐτοὺς τοὺς κτηνανθρώπους,
ισορροπία θέλουνε μὲ τοὺς ἀνισορρόπους,
κι' αὐτὸ τὸ νέο νόσημα δὲν ἔχει θεραπεία...
τὸν Νικολῆ μας' ζάλισαν μὲ τὴν ἰσορροπία.

Φ. — Δευτέρα Συνδιάσκεψις Εἰρήνης ἐπωδύνουν,
εἶθε κι' αὐτὴ νὰ μὴ γενῇ καθὼς καὶ τοῦ Λονδίνου.
Δευτέρα Συνδιάσκεψις, ξυλένγε συμπολίτη,
ὅμως μοῦ λείει μιὰ φωνὴ
πῶς ἴσως ἄλλοτε γενῇ
καὶ μὲς' στὴ Σόφια τρίτη.

Π. — Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις, Φασουλῆ;
Φ. — Τὸ λὲν μαυρίλας νέφη,
τὸ λὲν σφαγμένοι γέροντες καὶ λογχισμένα βορέφη.

Τὸ λὲν τίγρεως ματιά,
τὸ λὲν κι' ἄσβεστη φωτιά,
τὸ λὲν καὶ δάκτυλα κι' αὐτιά.

Τὸ λὲν δλεθρὸν δαίμονες, τὸ λὲν κοροκόποι,
ὅπου φίλει τῆς λόγχαις τῶν περιπαθῆς Εὐρώπῃ,
τὸ λὲν κοράκι, ποῦ τρύφουν σὲ πτώματα μαρτύρων,
τὸ λὲν κορίτσια λιγερά,
ὅπου γινηκάνε βορὰ
αἱμοσταγῶν Σατόρων.

Τὸ λὲν ἐκεῖνοι ποῦ καναν εἰς αἵματα βουτιαῖς,
τὸ λὲν τὰ μαρτύρια παντοειδῶν θανάτων,
τὸ λὲν γυναικῶν χοροὶ τριγύρω σὲ φωταῖς,
ποῦ καίγανε τοὺς ἀνδρες τῶν μαζί μὲ τὰ παιδιὰ των.

Καὶ πάλι μὲ γυμνὸ σπαθί
κτυπᾶω τὴν Εἰρήνη.

ποῦ φαίνεται πῶς προσπαθεῖ
τὸν κόσμο νὰ φαιδρύνῃ.

Αὐτὴ δὲν ἔχει τελειωμὸ
ἂν δὲν πατήσῃς στὸ λαιμὸ
τὸν Βούλγαρο τὸν μπόγια.

Ταῦτ'α τῶν Ἀρκουδιάρηδων,
ταῦτ'α τῶν μακελλάρηδων
δὲν πέρνουν ἀπὸ λόγια.

Γ'.

Π. — Γιὰ τὸν Κοβοῦργο θρηνηθῶ,
ποῦχει κλεινὸν προπάτορα,
κι' ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸν δῶ
τῆς Πόλης Αὐτοκράτορα.

Τοῦ κόψανε τὸν βῆχα του, τοῦ κόψανε τὴν φόρα του,
κι' ἀκόμη κοκορεύεται,
καὶ χάσκων ὀνειρεύεται
πῶς μπαίνει στὴν Ἀγιά Σοφιά μὲ τὴν Ἐλεονώρα του.

Τὸν ἐποτίσανε χολαῖς
καὶ σύμμαχοι καὶ φίλοι...
κρίμα σ' ἐκείναις τῆς στολαῖς,
ποῦ τοῦχαν παραγγεῖλει.

Ποῦ Τσάρος, φίλε Φασουλῇ,
μὲ χρυσοῦφαντη στολή;
καὶ ποῦ Τσαρίνα τώρα;...
ἀντίο Λεονώρα.

Σκηπτοῦχος Ἀρκουδοφωλιᾶς,
Κομητατζήδων φάρος,
Κομητατζήδων Βασιληᾶς,
Κομητατζήδων Τσάρος.

Ἐχάθη δόξα καὶ χλιδὴ,
κι' ὁ Φερδινάνδος τραγουδεῖ
παθητικὸ μινόρε
καθὼς στὸ Τροβατόρε,
καὶ ξεφωνίζει τώρα:
ἀντίο Λεονώρα.

Ἐπὶ τῶν Ἀρκουδιάρηδων λαμπρὸς ἡκτινοβόλει,
κι' ἂν Αὐτοκράτωρ πάγχρυσος ἐγίνετο στὴν Πόλι,
θᾶκανε καὶ τὸν Μπάουτσερ τρανὸ Πρωτοσπαθάριο,
μὰ καὶ Πρωτοψευτάριο.
Σὶκ τράνσιτ μούντι γκλόρια, καὶ ξεφωνίζει τώρα:
ἀντίο Λεονώρα.

Πᾶνε κι' οἱ Χάρται σήμερα μεγάλης Βουλγαρίας,
κοιτίδος τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τῆς Ἐλευθερίας,
πᾶν καὶ μεγάλα σχέδια γιὰ τοῦτον τὸν ἀγῶνα,
ὅπου δὲν θὰ μᾶς ἄφιναν μήτε τὴν Ἐλασσῶνα.

Κι' ἡ σακαράκα τοῦ Σαβῶφ ἐλπὶς ἀπέβη κούφη
καὶ τώρα τὸ καλπάζει τοῦ τὸ κάνουν κλωτσοσκοῦφι,
κι' ὁ Τόντσεφ τρώει καρπαζιᾶς ἀπὸ τὸν Μαγιορέσκο
κι' ὁ Δόκτωρ Δάνεφ φαίνεται πῶς εἶναι γιὰ τὸ φρέσκο,
κι' ὁ Χεσαψήεφ ὁ πολὺς, βαμμένος μουστακάτος,
κλαίει γιὰ τῆς μουστάκας του, ποῦ πῆγαν κατὰ κρά-
τος.

Ἀλλοίμονο καὶ τρεῖς ἀλλοί!..
χάλι μεγάλο καὶ πολὺ,
καὶ ξεφωνίζει τώρα:
ἀντίο Λεονώρα.

Ἀνέλπιστα τὸν βρήκανε τόσαις ἀναποδιαῖς,
ἰκέτευσε κι' ἐφίλησε λογιῆς λογιῆς ποδιαῖς,
μὰ τὸν ἐπαρηγόρησαν μὲ λόγια μὲς στὴ μπόρα του,
καὶ πέφτ' ἡ μύτ' ἡ κλασικὴ τοῦ μεγαλεπηβόλου,
κι' ἡ Κάρμεν Σίλβα δὲν πονεῖ γιὰ τὴν Ἐλεονώρα του,
μήτε κι' αὐτὸς ὁ Κάρολος, κι' ἡ θεία τοῦ Καρόλου.

Ὑμνησε κάθε παστρικό τῆς Βουλγαριᾶς τσανάκι
μὲ πλιάτσικα καὶ λάφυρα τὸν Βόρι τὸν ἀθάνατο,
ποῦ σ' ὅποιο κι' ἂν ἐκάθισε, φιλόξενο κονάκι
μήτε σκαμνὶ δὲν ἄφησε, μήτε κατρουλοκάνατο.
Μὰ κρίμα καὶ στὰ πλιάτσικα, καὶ ξεφωνίζει τώρα:
ἀντίο Λεονώρα.

Δ'.

Φ. — Κι' ἐγὼ γιὰ τὴν Εἰρήνην τρελλὰ πανηγυρίζω,
κι' ἐγὼ μὲ τηλεβόλα Βουλγαρικὰ γυρίζω,
κι' ἀσπάζομαι στὰ χεῖλη Βουλγάρους αἰχμαλώτους,
ποῦ τὴν τῶρ ἀπὸ τοὺς Τούρκους τραβοῦν τὸν διάβολο
[τους].

Εἰρήνης πανηγύρι
τὸν κόσμο ἐξεγείρει.

Παντοῦ χαρὰ μεγάλη, κανεὶς μὴν πολεμῇ...
ἐπῆραμ' ἐπὶ τέλους τοῦ Νέστου τὴν γραμμὴ.

Εὐφρόνησε καθένα Ρουμανικὸ στοιχείο,
κι' ὁ Βενιζέλος πῆγε σ' ἐνα ξενοδοχεῖο,
ὅπου τὸ λένε Κάψα, κι' ὁ Τόντσεφ τὸ βουβάλι
ἔζητοῦσε τὸν Δευτέρη στὴν Κάψα νὰ τὸν βάλῃ.

Εἰρήνης πανηγύρι μὲ δόξα καὶ τιμὴ...
τὴν πῆραμ' ἐπὶ τέλους τοῦ Νέστου τὴν γραμμὴ.
Τώρα στὸν Τόντσεφ λέω: κακὴ ψυχρὴ σας φλάσκα,
μὰ καὶ στὸν Μαγιορέσκο: Ρουμάνια τραγιάσκα.

Τώρα λόγχαῖς δὲν τρυπᾶνε...
πόσα παλληκάρια πᾶνε!..
ποῖος δὲν ἔχει μέσα πόνο;

Τι' μπορῶ γι' αὐτὰ νὰ λέω;
δὲς μου μάτια νὰ τὰ κλαίω,
δάφναις νὰ τὰ στεφανώνω.